

Глава I

Ако можех да започна всичко отначало, нямаше да избира сегашния си живот. Макар че се съмнявам подобен избор да е възможен.“

Точно това си мислех, докато бягах от пазара с откраднатия къс месо под мишница.

До този момент не бях крал месо и вече съжалявах за стореното. Оказа се, че е доста трудно да държиш сурово месо, докато тичаш. Беше по-хлъзгаво, отколкото очаквах. Ако месарят не ме докопаше със сатъра си и буквално не накълцаше плановете ми за бъдещето, реших да не забравям следващия път да изчакам да ми го завият. И след това да го открадна.

Той беше само на няколко крачки зад мен и търчеше с изненадваща за телосложението му скорост. С всичка сила крещеше нещо на родния си език, който не разбирах, но явно беше от някоя от западните страни. Несъмнено от тези, в които убийството на крадците на месо беше позволено.

Тази мисъл ми даде сили да се затичам по-бързо. Завих зад един ъгъл точно в момента, в който сатърът се заби в един дървен стълб зад мен. Въпреки че целта бях аз, не можех да не се възхитя на точността му. Ако не бях завил, със сигурност щеше ме да улучи.

Бях само на една пресечка от сиропиталището на госпожа Гърбелди, а там знаех как да изчезна.

Сигурно щях да се добера до него, ако не беше плешивият мъж, седнал на една маса пред кръчмата, който протегна крака си точно навреме, за да се спъна в него. За щастие, успях да задържа мръвката, макар и това да ми коства зверски удар на дясното рамо в каменистата прашна улица.

Месарят се наведе над мен и се засмя:

– Сега ще си получиш заслуженото, мръсен просяк такъв.

В интерес на истината никога не бях просил нищо. Такива неща са под достойнството ми.

Смехът му бе последван от ритник в гърба, който ми изкара въздуха. Свих се на топка и се приготвих за боя, който не бях сигурен дали ще преживея, за да се оплаквам, че ме е сполетял. Месарят ме срита втори път и тъкмо се готвеше за третия, когато някакъв друг мъж извика:

– Спри!

Той се обърна и отсече:

– Ти не се бъркай. Открадна ми това месо.

– Нима? Цяло парче за печене? И колко струва?

– Тридесет гарлина.

Добре тренираните ми уши дочуха дрънкането на монети в кесия, след което мъжът каза:

– Ще ти платя петдесет гарлина, ако ми дадеш момчето.

– Петдесет? Чакай малко. – Месарят ме ритна за последен път отстрани и се надвеси над мен: – Ако те видя пак да влизаш в магазина ми, ще те нарежа и ще те продам на пазара. Ясно?

Нямаше как да е по-ясно, затова кимнах.

Мъжът плати на месаря, който се отдалечи с тежки стъпки. Исках да видя кой ми спести останалата част от боя, но се бях свил в едничката възможна поза, в която не скимтах от болка, и изобщо не бързах да я сменям.

Мъжът с парите не споделяше съжалението, което изпитвах към себе си. Той ме хвана за ризата и ме изправи на крака.

Докато ме вдигаше, погледите ни се срещнаха. Очите му бяха тъмнокафяви, а взорът най-пронизващият, който някога бях виждал. Той се усмихна леко, докато ме изучаваше, а тънките устни едва се виждаха иззад добре поддържаната му къса кафява брада. Изглеждаше на около четиридесет години, дрехите му бяха от хубав плат, като тези, които носеха по-висшите класи, но ако съдех по начина, по който ме вдигна, определено бе по-силен, отколкото очаквах да е някой благородник.

– Да си поговорим, момко – каза той. – Или заедно отиваме в сиропиталището, или ще накарам да те занесат дотам.

Цялата дясна половина на тялото ми пулсираше от болка. Лявата обаче беше наред, така че, когато поех по пътя, стъпвах с цялата си тежест на левия си крак.

– Изправи се – нареди мъжът.

Не му обърнах внимание. Сигурно беше от онези богати провинциални господа, които си купуваха някое момче да им работи в имението. Макар да горях от желание да напусна бандитските улици на Карчар, слугуването не влизаше в бъдещите ми планове, така че можех да си вървя колкото си исках прегър-бен. Освен това десният крак наистина много ме болеше.

Сиропиталището на госпожа Търбелди беше единственото място, където сирачетата от северните квартали на Карчар можеха да отидат. Към момента там живеехме 19 момчета на възраст между 3 и 15 години. Аз бях почти на 15, което означаваше, че госпожа Търбелди всеки момент щеше да ме изрита. Все още обаче не исках да напускам, още повече като слуга на този непознат.

Когато влязох заедно с мъжа, вървящ плътно зад гърба ми, госпожа Търбелди чакаше в кабинета си. Тя беше прекалено дебела, за да е повярва човек, ако каже, че гладува наравно с нас, обаче бе и предостатъчно силна, за да напердаши всеки, който се оплаче заради това. През последните месеци двамата с нея бяхме започнали почти да не се траем един друг. Госпожа Търбелди сигурно беше видяла какво се случи отвън, защото поклати глава и каза:

– Месо? Какво си мислеше?

– Че трябва да нахраня много гладни момчета – отговорих аз. – Не можете да ни храните само с хляб всеки ден и да очаквате да не се разбунтуваме.

– Дай ми месото тогава – каза тя и протегна дебелиите си ръце.

Първо работата, после удоволствията. Аз стиснах мръвката още по-силно и кимнах към мъжа.

– Кой е той?

Мъжът пристъпи напред и се представи:

– Името ми е Бевин Конър. А ти как се казваш?

Аз се втренчих в него, без да отговарям, затова си спечелих удар зад врата от госпожа Търбелди, която беше успяла да хване метлата и да ме достигне с дръжката.

– Казва се Сейдж – отговори тя на Конър. – Обаче както ви казах по-рано, ще имате по-голям късмет с бясно псе, отколкото с този тук.

Конър повдигна вежда и се втренчи в мен, сякаш това го забавляваше. Ядосах се, защото не възнамерявах да го веселя по какъвто и да било начин. Отметнах перчема от очите си и потвърдих:

– Така е. Може ли да си ходя?

Конър се намръщи и поклати глава. Веселието в погледа му бе угаснало.

– Какви умения имаш, момче?

– Щом се главоболите да питате за името ми, поне можете да го ползвате.

Той продължи, все едно не ме беше чул. Това също ме подразни.

– Обучаван ли си в нещо?

– Нищо не умее – отговори вместо мен госпожа Търбелди. – Във всеки случай не и нещо, от което джентълмен като вас би имал нужда.

– С какво се е занимавал баща ти? – попита ме Конър.

– Най-добре се справяше с музиката, но при все това си оставаше ужасен музикант – отговорих аз. – Дори и да е спечелил нещо със свирнята си, семейството ми не е видяло и петаче.

– Вероятно е бил пияница – каза госпожа Търбелди и ме перна по ушите с кокалчетата на пръстите си, – затова и синът му е станал крадец и лъжец.

– За какви лъжи говорим?

Не бях сигурен дали въпросът беше отправен към мен или към госпожа Търбелди, но мъжът гледаше към нея, така че я оставих тя да отговори.

Тя хвана Конър под ръка и го изтегли в ъгъла, което беше напълно безсмислено, тъй като аз не само бях в стаята, но и историята бе за мен, така че надали съдържаше някакви тайни. Конър все пак е достави това удоволствие, но забелязах, че по време на разговора им се беше обърнал така, че да ме вижда.

– Когато момчето дойде тук за първи път, стискаше една сребърна монета в ръка. Каза, че бил беглец, син на мъртъв херцог някъде от Авения. Бил избягал, защото не искал и той да става херцог. Ако съм го

приютяла и съм се грижела по-специално за него, и съм му осигуряла убежище, щял да ми плаща по една монета на седмица. Две седмици се грижих наистина добре за него, давах му по-големи порции за вечеря и допълнителни одеяла за през нощта.

Конър се вторачи в мен, а аз извъртях очи. Щеше да е по-малко впечатлен след края на историята.

– След това една вечер вдигна температура. Цяла нощ бълнуваше и се мятеше, удряше, крещеше и други такива. Бях до него, когато си призна всичко. Не е син на никакъв херцог. Е, да, парите са херцогски, но ги бил откраднал, за да ме подлъже да се грижа за него. Хвърлих го в мазето, ако ще да се оправя, ако ще – да мре. Не ме интересуваше. Когато по-късно го проверих, беше оздравял и станал доста по-смирен.

Конър ме погледна отново.

– Сега не изглежда много смирен.

– И това ми мина – отговорих аз.

– Защо му позволихте да остане? – обърна се Конър към госпожа Търбелди.

Тя се поколеба. Не искаше да му каже, че причината е проста – от време на време задигах за нея стоки от пазара, например панделки за шапките € и шоколадчета от магазина за сладки. Заради това тя не ме мразеше чак толкова, колкото се преструваше. Пък може и да не се преструваше. Все пак и от нея крадах.

Конър се върна при мен.

– Значи крадец и лъжец, така ли? Въртиш ли меча?

– Страхотен съм, стига противникът ми да не е въоръжен.

Той се ухили.

– Фермерска работа?

– Не.

Това последното го приех като обида.

– Лов?

– Не.

– Да четеш можеш ли?

Погледнах го иззад перчема.

– За какво ти трябва, Конър?

– Ще се обръщаш към мен с „господине“ или „господарю Конър“.

– За какво ви трябва, господине господарю Конър?

– За това ще си поговорим друг път. Събирай си нещата. Чакам те тук.

Поклатих глава.

– Съжалявам, но когато реша да напусна прекрасната обител на госпожа Търбелди, възнамерявам да го направя самичък.

– Тръгваш с господина – каза госпожа Търбелди. – Господин Конър те откупи, а аз лично нямам търпение да се отърва от теб.

– Ще си спечелиш свободата, като изпълняваш онова, което ти наредя, при това добре – допълни Конър. – Другият вариант е да ми служиш лошо и то ще бъде за цял живот.

– Няма да съм ничий слуга дори за един час – казах аз.

Конър пристъпи към мен с протегнати ръце. Хвърлих месото по него и той се извъртя, за да го избегне. Използвах момента, втурнах се покрай госпожа Търбелди и изскочих на улицата. Нямах да е зле да знам, че Конър е оставил двама пазачи пред вратата. Единият ме хвана за ръцете, а другият ме тупна с бухалка отзад по главата. Едва ми остана време да прокълна гробовете на майките им, преди да се строполя на земята.